

Reviews

Buikdansende Koen De Graeve leidt zijn publiek door zijn tollend hoofd in 'Orfeus'

© Phile Deprez

★★★★☆ 4/5

Voorstelling - Orfeus

Regisseur - /

Gezelschap - Arsenaal / Lazaeus en FES Orchestra

Locatie - /

Cast - Koen De Graeve en FES Orchestra

Els Van Steenberghe

Els Van Steenberghe is theaterrecensent. • gisteren om 13:38 •
Bijgewerkt op: gisteren om 13:38 •

Hoe bezweert een topacteur een knoert van een midlifecrisis? Door zich vast te bijten in een mythisch oerverhaal en dat te vertimmeren tot een twee uur durende briesende solo. Zo bewijst Koen De Graeve in *Orfeus*.

(c) Phile Deprez

Trrriiii tuuuu... focus, Koen, focus... Triiiii tuuuu...
Goedenavond, ik ben Koen verdoeme neen ik ben Orfeus
mijn vader is Zeus en op café woesj triii... Focus, Koen. Wat
staat er nog op de To-Do-de-loe-lijst? LIEFDE! Einstein! Einstein
twijfelde tussen twee dobbelstenen! Focus, Koen, focus. Ooit
speelde ik Sinterklaas voor mijn dochters, echt waar! Focus, Koen.
LIEFDE! Boeddha en Christus zaten eens op cafe... LIEFDE! *What
doesn't kill you, makes you stranger!* Focus, Koen. Focus.
Sjalalalalaaaaa!

Ondanks de stortvloed aan gedachten en twijfels en vragen die Koen De Graeve als Orfeus uitbraakt, levert dat (meestal) bevattelijk maar bovenal grappig én ontroerend theater op.

Enzovoort. Zijn we gek geworden? Niet gekker dan anders. Is Koen De Graeve gek geworden? We denken van niet. Ook al doet het bovenstaande fragment uit zijn XL-solo mogelijk wat anders vermoeden. 'Ik kon toch niet altijd alles volgen', mompelde een toeschouwer na de voorstelling. Exact. Dat is ook precies de reden waarom De Graeve zich – geruggensteund door de machtig zalvende muziek van Peter Vermeersch en zijn Flath Earth Society Orchestra – aan deze heksentoeer waagt. De Graeve kan het leven niet zo goed meer volgen. Zowel zijn persoonlijke leven als het leven in deze wereld doen zijn hoofd haast ontploffen van de vragen, vloeken, twijfels en frustraties.

(c) Phile Deprez

Dat De Graeve niet alleen een ton acteertalent in huis heeft maar ook over een gedegen pen beschikt waarmee hij al menig Russische turven vertimmerde tot behapbaar en vooral niet van humor gespeend theater, zorgt er ook voor dat deze *Orfeus* beklijft. Ondanks de stortvloed aan gedachten en twijfels en vragen die De Graeve uitbraakt, levert dat (meestal) bevattelijk maar bovenal grappig én ontroerend theater op.

**Waarover lult, lalt, filosofeert, vezelt, zingt, huilt, mompelt, declameert, tiert en zucht De Graeve?
Over het verwarrende leven.**

Waarover lult, lalt, filosofeert, vezelt, zingt, huilt, mompelt, declameert, tiert en zucht De Graeve dan? Over het verwarrende leven. Met de verhaallijn van de mythe over Orfeus & Eurydice als rode draad. De Griekse krijger Orfeus wil zijn geliefde Eurydice redden uit het labyrint van de dood en krijgt daarvoor toestemming van de goden op voorwaarde dat hij niet omkijkt tot de twee het labyrint verlaten hebben. Dat lukt hem, helaas, niet.

Flanerend langs die verhaallijn maakt De Graeve uitstapjes naar geboortestad 'Oilsjt', naar de togen van Mere, naar een Sinterklaasavond bij zijn gezin, naar hippe ouders op een strand én naar aangespoelde lijkjes van gevluchte kinderen op datzelfde strand. Hij vraagt zich af wie hij is en wat hij in deze vierkant draaiende wereld betekent – of kán betekenen – als acteur. Hij kapt water en whisky-cola achterover en buikdanst schaamteloos in zijn wit pak (zonder overhemd).

(c) Phile Deprez

Je zit erbij en kijkt er bedremmeld én verwonderd naar. Alles trachten te volgen, is niet mogelijk noch de bedoeling. Toekijken hoe daar een man staat die al stamelend en zingend de chaos in zijn hoofd en leven tracht te bezweren met muziek en verhalen, raakt. Meesterlijk vertolkt hij de machteloosheid die elke burger – al dan niet veertigplusser – soms overvalt. Een woord, dat ook een hoofdrol speelt in de openingsparagraaf van dit artikel, komt geregeld en steeds glashelder voorbij: 'liefde'. 'De wereld heeft een tekort aan liefde. We weten dat, waarom doen we er niets aan?', prevelt De Graeve.

Meesterlijk vertolkt hij de machteloosheid die elke burger – al dan niet veertigplusser – soms overvalt.

Hij spuwt de vraag de zaal in waarna hij ineens begint te hijgen en te 'kwispelen' met zijn kont. Want, jawel, hij heeft intussen ook een hond. Het dier heet Wolf en loodst zijn baasje al kwispelend de rust in als de chaos in diens hoofd te groot wordt, en/of een podium plus publiek te ver weg.

<https://focus.knack.be/meer/podium/reviews-podium/buikdansende-koen-de-graeve-leidt-zijn-publiek-door-zijn-tollend-hoofd-in-orfeus/>